

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Martie (Mărțișor)
nr. 3 (41) / 2020

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

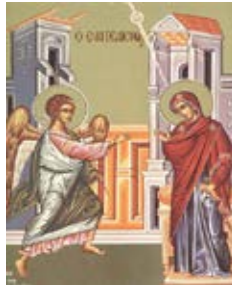
Astăzi sau mâine?

Citiți în pagina 1

Purtător de aripi

Citiți în pagina 6

Cuvânt la praznicul
Bunei Vestiri

Citiți în pagina 14

Pilde și povestiri creștin-
ortodoxe

Citiți în pagina 8

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Astăzi sau mâine?

*I*ntrăm cu voia Domnului în cea mai binecuvântată perioadă din timpul anului, mai ales a calendarului bisericesc, postul Sfințelor Paști, timp în care suntem chemați la pocăință, la trăirea înfrânării de la bucate, care la rândul ei ne ajută înfrânării de la patimi.

Cred că scopul postului nu este de a nu mânca anumite mâncăruri, ci de a ne antrena în lupta împotriva patimilor. Și pentru a câștiga o luptă, avem nevoie de antrenament...

Toată viața noastră petrecută pe acest pământ trebuie trăită clipă cu clipă, iar dacă nu folosim timpul acordat spre a ne apropia de Domnul Hristos (a-L cunoaște și a-L iubi), în zadar am irosit timpul dăruit... Iar dacă „în Hristos coexistă Dumnezeuirea și omenirea”, după cum spunea Pr. Galeriu, atunci m-ar ajuta gândul că Singurul Prieten în lumea aceasta îmi este Domnul Hristos! Mă iubește și este în permanență lângă mine, la bine și la rău...

Fără nicio îndoială, scria Kallistos Ware (episcop al Patriarhiei ecumenice din Constantinopol), timpul este parte din creația lui Dumnezeu și de aceea este „bun foarte” (Fac. 1,31), El este cel care a creat „anii” (Evr. 1, 12) și în același timp rămâne „Împăratul veacurilor” (1 Tim. 1,17).

În același timp însă, venind la „plinirea vremii”, după cum spune Sf. Apostol Pavel, în persoana Mântuitorului se unește timpul vieții acesteia cu veșnicia vieții viitoare. Pentru a te vindeca trebuie mai întâi să accepți că ești bolnav și să ceri tratament; tot așa, pentru a câștiga viața viitoare cu Domnul Hristos trebuie să ne folosim cu înțelepciune de timpul prezent, adică de ziua de astăzi.

Astăzi! Oare de câte ori spunem acest cuvânt uimitor: astăzi? Da, dar de câte ori ne propunem ceva pentru astăzi, un gând viclan ne șoptește: „De ce astăzi? Cred... că e mai bine mâine!”. Și, astfel, se creează o veșnică dilemă: astăzi sau mâine? Cei care au răsfoit Sfintele Scripturi au întâlnit adeseori referințe la timpul prezent: „Astăzi de veți auzi glasul Meu, nu vă împietriți inimile!”- zicea Domnul către evrei, prin apostolul Pavel. La fel îi spune lui Zaheu, în fața lui și a celor

prezenți acolo: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”. Chiar și tâlharului de pe cruce, Domnul Hristos îi spune: „Astăzi vei fi cu Mine în rai”. Tot așa și noi, creștinii, spunem în rugăciunea dinaintea de împărtășirea cu Sfintele Taine: „Astăzi, Fiule al lui Dumnezeu, părtaș mă primește!”. Da, acest uimitor cuvânt, astăzi, care-i fără îndoială, cuvânt dumnezeiesc.

Cred că nu trebuie să tratăm cu indiferență sau să considerăm ca fiind ceva obișnuit când zicem despre ceva că este dumnezeiesc, pentru că acest timp prezent, acest cuvânt, descoperă timpul lui Dumnezeu față de timpul nostru. Dacă ne aducem bine aminte, și părintele Iulian a spus de nenumărate ori că timpul lui Dumnezeu este astăzi. Timpul omului pământesc cuprinde fără îndoială trecutul, prezentul și viitorul, adică: ieri, azi, mâine; dar când se roagă, când ascultă Cuvântul Evangheliei sau când se împărtășește cu Sfintele Taine, el (omul, sau mai bine spus creștinul) trăiește doar în ziua de astăzi, în timpul lui Dumnezeu, pentru că timpul diavolului este mâine. De câte ori nu zicem: „Lasă, să încep mâine, mâine...” - dar acest mâine nu este decât alegerea omului depărtat de Dumnezeu, al neputinței și al căderii lui.

Dacă fiecare dintre noi în clipa aceasta trăiește în timpul lui Dumnezeu, atunci cu toții vom simți că acest astăzi ne-a atins inimile. Și atunci ai senzația că te înalți și simți prezența lui Dumnezeu în tine.

Cred că acest timp pe care-l trăim acum, nu este nimic altceva decât „unitatea de măsură” cu care apreciem procesul de îmbătrânire, constituind o iluzie cu relativitate. Important este să nu rămânem observatori ai timpului, adică să nu privim nepăsători cum viața se scurge, ci să încercăm a crește duhovnicește, a ne maturiza în Domnul Hristos. Cealaltă viață (viața duhovnicească) devine timpul petrecut în și pentru Hristos, și astfel timpul lui „azi” îl transform în veșnicie.

De multe ori ne întrebăm: Oare când ne putem considera maturi? Când putem spune că am crescut? Care trebuie să-mi fie criteriul de judecată: vârsta sau maturitatea duhovnicească? Cunoscutul scriitor irlandez, Oscar Wilde, spunea: „Când ești tânăr știi totul, când ajungi la maturitate începi să te îndoiești de tot, iar când îmbătrânești crezi totul”.

Sunt convins că știți mai bine decât mine că nu vârsta este necesară pentru a te mântui, ci important este să existe o evoluție în viața duhovnicească. Sunt multe cazurile în care oameni tineri ca vârstă au ajuns la înalt nivel duhovnicesc și au părăsit timpul vieții acesteia.

Evoluția în viața duhovnicească nu trebuie apreciată după câte ore ne-am rugat sau cât timp am postit; de câte ori am mers la biserică sau cât de mult bine am

făcut, ci acesta este doar începutul...

Important este să încerc a descoperi dacă prin experiențele trăite mi-am strâns „un bagaj” duhovnicesc, ce-mi poate transforma clipa de acum în veșnicia Lui Hristos. Sfântul Isaac Sirul ne dă punctele de reper prin care putem desluși cât de profundă este evoluția în timpul petrecut pentru Domnul Hristos, spunând: „dacă ai rugăciune profundă atât cât să nu te mândrești și treci cu vederea greșelile fratelui tău; duci cu bucurie toată tristețea, mulțumind și binecuvântând pe Dumnezeu pentru toate și în toată vremea; atunci ai strâns bogății sufletești în lumea aceasta”. Părintele Arsenie Papacioc spunea: „Orice clipă poate fi un timp și orice suspin o rugăciune”.

În încheiere, vreau să vă spun că este foarte important darul vieții acesteia și timpul în care ea se desfășoară, căci este răgazul pe care ni-l dă Domnul să ne îndreptăm greșelile; oare nu au existat momente în care am conștientizat păcatul? Și totuși, nu ne-a pedepsit, ci a așteptat întoarcerea noastră, „să fim vii”! Cred că ar trebui să alegem cu discernământ și mare atenție clipa la care ne raportăm, pentru că astăzi a venit timpul să nu ne mai îndoim de iubirea Lui.

Har și bucurie!

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărăși

**Timpul este distanța dintre chemarea lui Dumnezeu
și răspunsul tău.**

— Dumitru Stăniloae

Alungați-l pe „Noroc” din viața voastră!

A devenit o obișnuință să ne urăm „noroc!” în diverse momente ale vieții noastre. Considerăm că „un dram de noroc” ne va aduce fericirea sub diverse forme: o situație financiară înfloritoare, o slujbă foarte bună, o sănătate de fier, un avantaj, în general, în fața celorlalți. Așa se face că, într-o seară, am abordat acest subiect.

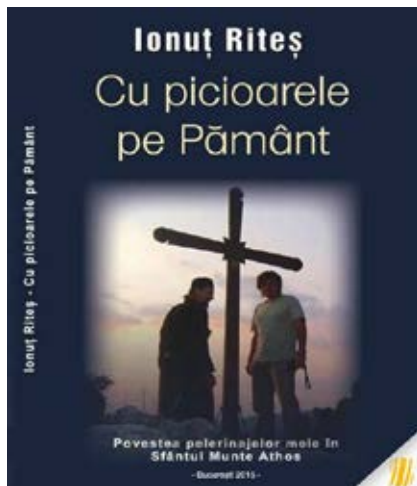
- Părinte, cred că sunt un om cu noroc.
- Tu? Cu noroc? Dar știi ce e ăla noroc?

La întrebarea asta nu mă așteptam. Cum să nu știu ce este?

- Păi, este elementul care te împinge înaintea altora, deși s-ar putea să se considere că nu meriți acest lucru, te face șef peste niște oameni mai deștepți decât tine, te ajută unde nu te aștepți. Ceva de genul acesta.

- Acum că mi-ai dat explicația ta, să ți-o dau și eu pe a mea. În fapt, să-ți spun ce considera Părintele Cleopa despre ceea ce numești tu noroc. Până la venirea lui Iisus Hristos oamenii aveau câte un idol pentru fiecare păcat: Marte era zeul războiului, Venera era zeița discordiei, Nemfis era zeița frumuseții, Afrodita era zeița desfrâului, Moloh era zeul fericirii sau Noroc, cum îi spunem astăzi. Statuia acestui ultim demon era purtată într-o căruță cu două roți, făcută din aramă sau argint. În spatele ei era un cuptor de aramă și în fața lui o tigaie de aramă. Se aprindea focul în spate până se înroșea tigaia. Apoi slujitorul idolei striga: „Dați copiii lui Noroc, ca să aveți Noroc”. Și uite așa au ajuns milioane de mame în fundul iadului, dând ca jertfă copii sugari.

Copiii erau tăiați bucăți și puși în acea tigaie. Încăpeau acolo zeci de copii simultan. Mirosul era oribil, dar cu toate acestea, mamele descreierate își dădeau copiii spre sacrificiu lui Noroc, ca să aibă Noroc. Probabil că nu îi cunoșteau adevărata identitate, dar asta nu le-a scutit de fundul iadului. Noroc a fost cel mai mare demon, pentru că a luat cele mai multe suflete de femei în iad. Iar noi, creștinii, când ne întâlnim spunem „Hai Noroc!”, când ciocnim un pahar zicem „Hai Noroc!”, acest demon ajungând să își găsească locul inclusiv pe acatistele credincioșilor.

Ciudat cum mulți nu știu cine este Noroc, dar știu să îl pomenească zilnic, ba chiar să îl invoce, cerându-i ajutorul. Când își va cere plata, nu știu dacă vor avea cu ce plăti, că acolo nu merg banii, în schimb merge sufletul, ca monedă de schimb.

- Părinte, o fi un reflex verbal, poate nu este chiar atât de grav.

- Auzi, zise răspicat părintele, dacă e un vecin lângă tine și îl strigi: Costele! Costele! Ce zici, se întoarce spre tine?

- Probabil că da.

- Ei, vezi, și în cazul de față lucrurile stau cam la fel. Când îl pomenești pe Noroc în orice situație, nu va aștepta să își facă simțită prezența. Atâta timp cât te sprijini pe Noroc, nu te mai sprijini pe Dumnezeu.

Ascultă-mă cu atenție ce îți zic: nu există Noroc pentru creștini, există doar rânduiala Maicii Domnului. Mergând pe aceeași linie, multe persoane poartă talismane. Cred că acestea le poartă Noroc și probabil așa și este, acum când știm ce înseamnă Noroc. Cei care-l caută se supun Norocului și toată viața lor va fi marcată de acest lucru.

Talismanele sunt apanajul oamenilor superstițioși și nu sunt purtătoare de Har, ele sunt încărcate cu un anumit gen de „energie”, care nu vine de la Dumnezeu și care are o durată de viață limitată, consumându-se ca o baterie. Harul lui Dumnezeu izvorăște din dragoste, rugăciune, din nevoie, din pocăință și din regrete, din icoane, din sfintele moaște, din mâna preotului care binecuvântează, dar în niciun caz din talismane.

Harul vine singur, nechemat, atunci când te aștepți mai puțin și pleacă atunci când dă de cea mai mică urmă de mândrie. Unde este Har, superstițiile și Norocul nu au loc, la fel și talismanele.

Talismanele sunt folosite de oameni pentru a umple cu de-a sila locul unde ar trebui să stea Harul, dând false impresii de bine purtătorilor. Mai degrabă să facem tot ce putem pentru a atrage Harul, lăsând deoparte talismanele și superstițiile aducătoare de Noroc, nicidecum de Har. Căci odată ocupat locul Harului, ne supunem forțelor întinericului, cu slabe șanse de eliberare din strânsarea ce duce la pieirea sufletului.

- Când am urat sau am vorbit despre Noroc nu m-am gândit niciodată ca la un posibil demon. Acum, după cele povestite, o să am grijă la tot ce spun, ba o să le mai transmit și altora să se ferească de acest păcat. Mulțumesc, părinte!

Fragment din cartea „Cu picioarele pe pământ”, ediție completă, autor Ionuț Riteș.

Purtător de aripi

Stăm în preajma unor oameni pe care-i vedem veseli, calzi, deschiși și plini de compasiune pentru cei din jur. Oamenii aceia lângă care ne dorim să stăm mereu și pe care am vrea să-i luăm cu noi acasă, doar ca să fim în preajma lor. Ne imaginăm că viețile lor sunt simple și senine și ne spunem în gândul nostru că lor le e ușor să fie așa, fără să știm că și ei au grijile lor, și ei au neîmplinirile lor, că și ei au nevoie ca din când în când cineva să le spună: „Ești important(ă) pentru mine și contezi cu adevărat”.

Oameniiăștia își poartă aripile pe umeri și împrăstie lumina și iubirea în jurul lor. Îi recunoști ușor, fiindcă ei nu se supără și nici nu te ceartă niciodată, orice ai face. Își fac misiunea lor. Aduc pacea în sufletele oamenilor, îi ajută să se întoarcă în sufletele lor, le arată ce e iubirea și îi învață ce înseamnă să te iubești și să te prețuiești cu adevărat.

Cea mai mare victorie a unui „purtător de aripi”? - Zâmbetul larg pe chipul luminos al unui om.

Cea mai mare fericire? - Câteva cuvinte care sună cam așa: „Mulțumesc. Datorită ție, am învățat ce e iubirea și acum trăiesc în inima mea.”

Cea mai mare tristețe? - Când lumina lui nu e de ajuns pentru a ridica întunericul sau umbra din inima cuiva.

Cum merge un „purtător de aripi” la culcare?- Ostenit, dar fericit că a mai răspândit o zi din lumina și iubirea sa.

Acum poți merge la culcare, fiindcă Dumnezeu are grijă să-ți curețe aripile cât timp tu dormi.

Autor: Daniela Floroiu

Strofe pentru suflet

Te trece Iisus

Te trece Iisus și prin școala răbdării
 Să vadă de poți suferi pe nedrept,
 Să vadă ce faci când durerea trădării
 Și vorbele grele te-apasă în piept.
 Te trece Iisus prin momente cumplite
 Cu lacrimi amare și răni și-ntristări;
 Te trece prin clipe și stări neîmplinite
 Ce-n tine ridică mulțimi de-ntrebări.
 Te trece Iisus și prin școala iertării
 Să vadă de poți ca să ierți pe vrăjmași;
 Pe cruce în chinuri, sub valul ocării
 Rugase pe Tatăl să-i ierte pe-ostași.
 Te trece Iisus și prin școala smeririi
 Să-ți vadă purtarea când ești umilit,
 Să-ți vadă tăcerea și harul iubirii
 Pe care-l arăți celui ce ți-a greșit.
 Te trece Iisus prin necazuri, probleme,
 Să-ți vadă credința în ceasul cel greu;
 L-auzi cum îți spune duios: „Nu te
 teme,
 Căci Eu sunt cu tine în toate mereu.”?
 Chiar dacă adesea în greul vieții
 Tu nu poți pricepe al luptelor rost,
 Curând s-or ivi zorile Dimineții
 Și-atuncea vei spune: „Ce bine c-au
 fost!”
 Cărarea spre Rai e o școală, creștine,
 Prin care Iisus te cioplește frumos
 Ca-n Cer, în Cetatea splendorii divine,
 Să poți străluci minunat, glorios.

Autor: Paula D.

Despre credință și iubire

Nu-i fă copilului palate
 De vrei să-l știi în împlinire,
 Învăță-l despre simplitate,
 Despre credință și iubire.
 Ajută-l să-și priceapă rostul,
 Trăirea limpede să-și facă,
 Să înțeleagă bine costul
 Plătit de-o inimă săracă.
 Îndeamnă-l milostiv să crească,
 Ca bucuria să-și împartă,
 În bunătate creștinească,
 Cu cel ce-a fost lovit de soartă.
 De mic deprinde-l să ajute,
 Să înțeleagă și să ierte
 Greșelile nepricepute
 De conștiințele inerte.
 Să-i spui cum se alină rana,
 Din duh pustiul cum se-alungă,
 Cum se astâmpără prigoana,
 Cum faci puținul să ajungă.
 Încurajează-l să se lupte,
 Să nu se sperie de noapte,
 Din adevăr să se înfrupte
 Mărturisindu-se cu fapte.
 Și sfat să-i dai că dacă greul
 Îl va simți că îl răpune,
 Să-și cheme-n suflet Dumnezeu
 Zicând senin o rugăciune.

Autor: Casian Balabasciuc

Pilde și povestiri creștin-ortodoxe

La începutul primului război mondial, pe vârful unui munte, se afla cea mai temută închisoare.

Nimeni nu reușise să evadeze vreodată de acolo, în general, cei trimiși aici erau fie condamnați la moarte pentru crime sau jafuri deosebit de grave, fie ispășeau o pedeapsă foarte mare. Deși era atât de bine păzită, într-o seară un criminal a scăpat. Toată noaptea, gardienii l-au hăituit cu câini, însă, spre dimineață, i-au pierdut urma într-o pădure.

Fugarul, obosit după atâta goană, a văzut într-o poiană, o luminiță la fereastra unei case. Desigur că acolo putea găsi ceva de mâncare și haine.

Cu disperare, a năvălit în odaia mică, unde o imagine cu totul neașteptată îl țintui în loc: o tânără femeie plângea lângă un copilăș micuț, care, de asemenea, scâncea. Pe masa goală, un rest de lumânare lăsa în mica încăpere o lumină slabă, în care se vedea, totuși, chipul palid și slăbit al femeii.

Parcă trezit dintr-un coșmar, evadatul o îndemnă pe tânăra mamă să nu se sperie, se așază alături și o întrebă ce probleme o fac atât de nefericită. Aceasta, printre lacrimi, i-a răspuns că soțul ei a murit pe front, că nu mai are niciun ban și că, de

foame și frig, copilașul s-a îmbolnăvit.

– Lasă femeie, îi spuse pușcăriașul, o să te ajut eu.

– Nu vreau să furi pentru mine și nici să suferi cineva nu doresc.

– Nu-ți face griji, nu va suferi nimeni! – i-a răspuns omul și a luat-o pe femeie cu el. Când au ajuns împreună în fața poliției, aceasta l-a întrebat mirată:

– Ce faci?

– Lasă, și-am spus că n-o să suferi nimeni. Vino!

Intrând cu ea în clădirea poliției, omul s-a predat, iar când șeful poliției a venit să vadă cu ochii lui dacă periculosul pușcăriaș este, în sfârșit, prins, acesta îi spuse:

– Femeia aceasta m-a găsit în casa ei, când încercam să fur câte ceva și m-a adus aici. Dă-i recompensa pusă pe capul meu, o merită!

Cu lacrimi de recunoștință în ochi, femeia n-a mai spus nimic. Era o recompensă foarte mare, deoarece puțini credeau că cineva l-ar putea prinde și preda pe criminal. Bucuros că îl avea acum prizonier, șeful poliției a plătit imediat femeii suma enormă, după care l-a trimis pe fugar înapoi la închisoare, sub pază strictă.

După câteva zile, însă, femeia, cerând o audiență la directorul pușcăriei, i-a povestit acestuia totul, așa cum se întâmplase cu adevărat. Uimit de bunătatea deținutului său, cu ocazia Sfântului Crăciun ce se apropia, directorul l-a grațiat, căci era obiceiul ca, o dată pe an, să fie eliberat pușcăriașul care s-a purtat cel mai bine.

Timpul a dovedit că omul acela se schimbase cu adevărat, căci niciodată nu a mai făcut ceva rău.

Oamenii trebuie să se ajute unii pe alții. Nu te ajuți pe tine decât ajutându-i pe ceilalți. Dumnezeu vede cu ce preț cauți binele altora și nu pe al tău. Dacă un asemenea om – cu lanțuri la mâini și la picioare, obosit și dornic de libertate, ce nu ducea cu sine decât o groază de păcate – a putut să o ajute pe femeia aceea, cu atât mai mult noi îi putem ajuta pe cei din jurul nostru.

Să ne rugăm la Dumnezeu să ne dea ocazii de a face bine, fiindcă binele îl putem face cu siguranță. Și nu e zi, fără să nu se ivească un asemenea prilej. Nu trebuie decât să-l vedem.

„Nu dărui celorlalți după cum merită, ci după cum au nevoie.” (Sfântul Ioan de Kronstadt)

Sursa: „Cele mai frumoase Pilde și povestiri creștin-ortodoxe”, Leon Magdan

Cum deosebim falsa smerenie de cea adevărată?

Un bătrân a zis că mai mult decât orice avem trebuință de smerenie. La tot cuvântul ce auzim să zicem: Iartă! Căci smerenia strică toate meșteșugurile vrăjmașului. Să cercăm și noi și să vedem ce putere are cuvântul bătrânului.

Mai întâi de toate trebuie să avem smerenie și nu înfrânare, mai ales că și apostolul zice: „cel ce se sârguiește spre toate, are înfrânare”. Sau pentru ce să nu avem frică de Dumnezeu, căci zice Scriptura: „Începutul înțelepciunii este frica Domnului”; și în altă parte: „Cu frică de Dumnezeu ne îndepărtăm de la răutate”. Pentru ce n-a zis, să avem în primul rând milostenia sau credința, căci zice: „cu milostenia și cu credința se curățesc toate păcatele. Iar apostolul zice: fără credință nu poate cineva să placă lui Dumnezeu.

Daă pentru milostenie, credință, frica lui Dumnezeu și înfrânare se spun cele de mai sus, pentru ce lăsându-le pe acelea a zis să avem smerenie înainte de orice? Bătrânul vrea să ne arate că nici frica lui Dumnezeu, nici milostenia, nici credința, nici postul, nici altă faptă bună nu se pot săvârși fără smerenie. De aceea, zice să avem înainte de orice smerenie, adică gând și cuget smerit, să fim gata la tot cuvântul ce auzim să zicem: Iartă! Fiindcă prin smerenie se nimicesc toate uneltirile vrăjmașului.

Vedeți, fraților, câtă putere are smerenia? Diavolul însă este și se numește împotrivor. Este vrăjmaș pentru că nu iubește pe om și binele; este împotrivnic pentru că se împotrivește la toată fapta bună. Vrea cineva să se roage? El meșteșugeste în tot chipul să-l oprească cu poftele cele rele, cu robirea minții și cu trândăvia. Vrea să facă milostenie cineva? El îl oprește prin îndărătnicie și scumpete. Așa se împotrivește la tot lucrul bun ce vrem a face. De aceea, se numește nu numai vrăjmaș, ci și împotrivor. Prin smerenie, însă, se strică toate împotrivirile lui, că mare lucru este smerenia! Toți sfinții părinți prin smerenie s-au îndreptat și cu osteneală ei au săvârșit calea mântuirii. Precum zice: „Vezi smerenia și osteneala mea și lasă toate păcatele mele”. Numai smerenia poate singură să povățuiască spre împărăția cerurilor; precum zicea avva Ioan: „numai smerenia nu are zăticnire și poticnire”.

Să ne smerim, dar, și noi puțin, și ne vom mântui. De nu putem să ne ostenim ca

niște neputincioși ce suntem, măcar să ne sârguim a ne smeri. Și cred la mila lui Dumnezeu că pentru oricât de mică faptă ce o vom săvârși cu smerenie, ne vom folosi și ne vom împărtăși de sălășluirea sfinților celor ce s-au ostenit, desăvârșit și mult s-au ostenit pentru Dumnezeu. Dacă găsim pricină că din slăbiciune nu ne putem osteni pentru a ne smeri, ce pricină avem, fraților! Fericit este cel ce are smerenie. De aceea, un sfânt bătrân a lăudat mai mult pe un frate smerit decât pe alții, zicând că smerenia nu se mânia, nici face pe cineva să se mânia. Smerenia este mare, că singură se împotrivesște trufiei și păzește pe om de dânsa. Nimeni nu se mânia fără numai pentru avere, pentru bucate și pentru altele, pe când smerenia nu se mânia nici face pe cineva să se mânia.

De aceea, precum am zis, mare este smerenia și puternică a trage darurile lui Dumnezeu asupra omului. Iar dacă vine acest dar, acoperă pe om și de celelalte două patimi care sunt foarte grozave: că ce este mai rău decât a te mânia și a face pe altul să se mânia, precum a zis sfântul acela? Căci nicidecum nu se cuvine călugărului a se mânia, nici a face pe altul să se mânia. Adevărul vă spun că cel ce este cârtitor, de nu se va acoperi mai curând de darul lui Dumnezeu, puțin câte puțin își iese din minte și se îndrăcește, tulburându-se și pre sine și pe alții. De aceea, zice că smerenia nu se mânia, nici face pe cineva să se mânia, ci mai vârtos păzește pe suflet de toată patima și ispita.

Încă sunt două feluri de smerenie, precum sunt și două trufii. Prima mândrie este aceea când cineva necinstește pe fratele său și-i zice cuvinte urâte, nesocotindu-l, iar pe sine mai de cinste ca acela crezându-se. Unul ca acesta de nu se va întoarce îndată și de nu se va nevoi să se îndrepte, puțin câte puțin cade în cea de a doua mândrie: mândria împotriva lui Dumnezeu, socotind că tot lucrul bun ce a săvârșit singur el l-a lucrat, cu mintea și cu înțelepciunea lui și nu cu ajutorul lui Dumnezeu.

Smerenia cea dintâi este a socoti pe fratele tău mai cu minte și la toate mai bun decât tine și fără a lungi cuvântul, când cineva se socoate mai prejos decât toți. Aceasta este cea dintâi smerenie, adică începătoare, căci te smerești, socotindu-te mai mic decât altul, fără ca totuși să te socoți de nimic, ci tot ți se pare a fi ceva. Cea de-a doua și desăvârșita smerenie este când nu numai pe tine te socotești de nimic, ci și toate faptele tale le crezi că sunt din mila lui Dumnezeu, iar nu din hârnicia ta. Aceasta este smerenia cea adevărată a sfinților, care se naște în suflet din lucrarea poruncilor.

Avva Dorotei, „Învățăture și scrisori de suflet folositoare”, Editura Bunavestire, Bacău, 1997, pp. 6-7

Credința pentru copiii de toate vârstele

Povestea bambusului

Un rege avea odată o grădină foarte frumoasă. Aici obișnuia să se plimbe în fiecare după-amiază, când soarele strălucea cel mai puternic. Dintre toți arborii din această grădină, un arbore de bambus îi era după inima sa, frumos ca niciun altul.

Acesta creștea zi de zi, lună de lună, an de an, și devenea din ce în ce mai frumos. Regele îl iubea și era fericit de el, iar bambusul știa acest lucru.

Într-o zi, regele se apropie de el, iar acesta, în semn de profund respect, se aplecă până la pământ.

Regele îi spuse bambusului:

- Dragul meu, am nevoie de tine. Se părea că venise ultima zi pentru acest bambus.

El răspunse regelui cu o voce tremurândă:

- Stăpâne, sunt la dispoziția ta. Folosește-mă după cum dorești.
- Prietene, continuă regele serios, pentru a te putea folosi trebuie să te tai.
- Să mă tai? Pe mine, cel mai frumos bambus din această grădină? Nu, aceasta nu, te rog, nu! Folosește-mă spre bucuria ta, dar te rog, nu mă tăia!
- Scumpul meu, îi spuse regele, dacă nu te voi tăia, nu te voi putea folosi.

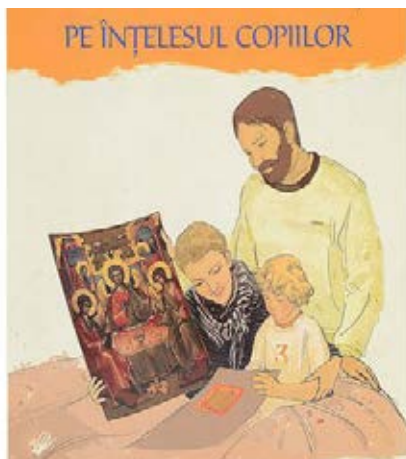
În grădină se făcu liniște perfectă. Bambusul își plecă lent capul și zise:

- Stăpâne, dacă nu mă poți folosi fără a mă tăia, atunci fă cu mine cum dorești și taie-mă.

- Dragul meu, trebuie să-ți tai, de asemenea, și ramurile și frunzele.
- Stăpâne, distruge frumusețea mea, dar frunzele și ramurile lasă-mi-le, te rog!

Regele îi spuse:

- Dacă nu te voi curăți de frunze și ramuri, nu te voi putea folosi.

Soarele își ascunse fața; un fluture zbura îngrijorat dintr-un loc într-altul, iar bambusul, plin de curaj, spuse:

- Stăpâne, curăță-mă...

- Dragul meu, trebuie să-ți mai fac și altceva. Trebuie să te despic în două și să-ți scot inima. Dacă nu voi face toate acestea, nu te voi putea folosi.

Bambusul se plecă numaidecât până la pământ și spuse:

- Stăpâne, taie și despică!

Regele îl tăie, îl curăță de ramuri și de frunze și-l despică în două. Apoi îi scoase inima, îmbină aceste bucăți de bambus și le puse cu un capăt la un izvor de apă, iar cu celălalt spre ogorul său ce gema după apă. În jgheab începu îndată să curgă apă care ajunse pe ogor. Izvorul izbucni în cântec de bucurie spunând jgheabului din bambus „Bine ai venit!”. De asemenea, și ogorul se bucură nespun pentru că astfel, pe el, s-a putut planta orez.

Zilele treceau, plantele creșteau și timpul secerișului sosi. Roadele erau bogate. Astfel, bambusul deveni o binecuvântare pentru rege. Când acest bambus era frumos, creștea numai pentru sine și se bucura de propria-i frumusețe. Acum, când se dăruise cu totul stăpânului său, bambusul deveni un canal de care stăpânul se folosi pentru a face din țara sa o țară rodnică.

Sursa: „Cele mai frumoase Pilde și povestiri creștin-ortodoxe”, Editura Aramis, Patriarhia Română

Omule, supune-te și tu voii lui Dumnezeu, precum bambusul s-a supus voii stăpânului său, iar Dumnezeu va face din tine ceva inimaginabil de veșnico-frumos.

Cuvânt la praznicul Bunei Vestiri

Taina care s-a săvârșit astăzi uluiește nu doar mințile omenești, ci și mințile superioare ale îngerilor. Nici ei nu înțeleg cum Dumnezeu Cel fără de început, de nepătruns și neapropiat a coborât până la chipul de rob și a devenit om, fără a înceta să fie și Dumnezeu și fără a-și micșora deloc slava dumnezeiască. Cum a putut o fecioară să cuprindă, în preacuratul ei pântec, focul cel cumplit al dumnezeirii și să rămână neatinsă, rămânând pe vecie Maica Dumnezeului întrupat?

De câtă măreție este plină această taină a proriei dumnezeiești: buna vestire a arhanghelului adusă Preasfintei Fecioare și întruparea Fiului lui Dumnezeu din ea! Bucurați-vă, pământenilor, dar bucurați-vă, mai ales, sufletelor creștine și credincioase. Bucurați-vă cu cutremur în fața măreției acestei taine, ferite de întinăciunea păcatului; bucurați-vă, dar din momentul acesta, cu pocăință sinceră, vie și profundă, curățiți-vă, prin harul lui Dumnezeu, de întinăciunea păcatului.

Slăviți-o cu inimi și cu buze curate pe Maica Domnului, cea slăvită și înălțată deasupra tuturor fapturilor, a îngerilor și a oamenilor, de însuși Dumnezeu, Creatorul oricărei fapturi și țineți minte că taina întrupării și a înomenirii Fiului lui Dumnezeu s-a săvârșit pentru mântuirea noastră din păcat și din blestem, de moarte vremelnică și veșnică pusă deasupra noastră cu dreptate de Dumnezeu, pentru păcatele noastre.

Cu frică și cu bucurie primiți-L pe Domnul, Cel ce vine să instaureze pe pământ, în inimile și în sufletele noastre, împărăția cerului, „împărăția dreptății și a păcii și a bucuriei în Duhul Sfânt” (Rom. 14, 7). Și urâți păcatele pe care le urăște Dumnezeu: furia, necurăția, neînfrânarea, mândria, inima împietrită, lipsa de milostivire, iubirea de sine, iubirea de plăceri și orice neadevăr.

„Iisus a coborât pe pământ ca să ne ridice pe noi la ceruri.” Așadar, noi, cei alipiți de pământ prin desfătărilor vieții, să ne smerim și să ne înălțăm ochii inimii noastre sus, la ceruri, acolo unde am vrea să ne înalțe pe toți Domnul Iisus Hristos.

Vai de inimile noastre! Ajunge cât ne-am târât pe pământ asemenea viermilor prin gândurile și faptele noastre. Este adevărat că suntem niște viermi netrebniți,

din pricina păcatelor noastre. Prin păcatele noastre, am denaturat sufletele noastre, create după chipul lui Dumnezeu, dar trebuie neapărat să le curățăm prin pocăință adevărată, câtă vreme mai suntem vii. Acest chip al lui Dumnezeu trebuie să strălucească în noi ca un soare, așa ca la început, când abia fuseseră creați Adam și Eva. De aceea ne-a și fost dată viața; de aceea și continuă cursul ei; de aceea am și intrat în comuniunea membrilor Bisericii, participând la slujbele, Tainele și posturile ei.

Uitați-vă, cum strălucește chipul pururea Fecioarei Maria! Prin ce virtuți și desăvârșiri minunate ne uimește! Cu toate că și ea este un om... Ce a înălțat-o pe această treaptă incomparabilă, făcând-o atât de slăvită și de mărită, mai mărită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii? Trei virtuți mari: smerenia, curăția și dragostea înflăcărată de Dumnezeu, străină de orice dragoste pământească și pătimasă. Ea însăși mărturisește: „Domnul a căutat la smerenia roabei sale” (Lc. 1, 48).

Dragi creștini, să iubim smerenia plăcută lui Dumnezeu. Să o sădim și noi în adâncurile inimilor noastre; să dobândim și noi curăția inimii, prin nevoințele atotputernice ale vieții întregi petrecute în post, rugăciune, gândire la Dumnezeu și lacrimi, dar mai ales, prin împărtășanie curată și cu vrednicie din Sfintele Taine ale lui Hristos; să-L iubim și noi, cu toată inima, pe Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru, și să nu preferăm nimic altceva, în lume, în defavoarea iubirii Sale sfinte; să ne gândim mereu la El și la lucrările Sale mărețe; prin El să trăim și să respirăm; cu El să ne hrănim sufletele; în El să ne îmbrăcăm; prin El să ne curățim, să ne luminăm, să ne smerim, să ne întărim, să ne înfrumusețăm, să ne lăudăm și să ne mângâiem; prin El să biruim toate ispitele și atacurile vrăjmașilor văzuți și nevăzuți. Orice am face, să o facem cu gândul la El și de dragul Lui; oriunde am fi, cu El să fim, precum și El este mereu cu noi, „pretutindeni fiind și pe toate împlinindu-le”.

Dacă-L vom iubi așa pe Dumnezeu, și în noi Se va sălășlui Domnul, și pe noi ne va înălța Domnul, precum vorbește în numele Lui Sfânta Biserică: „Îi voi proslăvi pe cei ce Mă proslăvesc”.

Iubiți creștini, să ne smerim, să urâm și să alungăm din noi orice păcat. Atunci Se va sălășlui în noi Domnul slavei și vom fi mari înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Să iubim smerenia, și Dumnezeu ne va înălța și pe noi. Amin.

Sfântul Ioan din Kronstadt, „Predici și cuvântări la praznicele Maicii Domnului”, Editura Sophia

Calendar creștin ortodox - Martie 2020

1 D Cuv. Mc. Evdochia; Cuv. Domnina; Sf. Mc. Antonina; Sf. Mc. Marcel și Anton

Duminica Lasatului sec de branza - Ap. Romani XIII, 11-14XIV, 1-4Ev. Matei VI, 14-21glas 4, voscr. 4

2 L Sf. Sfințit Mc. Teodot; Sf. Mc. Isihie și Nestor (*Începutul Postului Mare*)

3 M Sf. Mc. Eutropiu, Cleonic și Vasilisc

4 M Cuv. Gherasim de la Iordan; Sf. Mc. Pavel și Iuliana, sora lui

5 J Sf. Mc. Conon din Isauria; Sf. Mc. Conon Grădinarul, Sf. Mc. Iraida

6 V Sf. 42 de Mc. din Amoreea; Sf. Mc. Eufrosin

7 S Sf. Mc. Ep. din Cherson: Vasilevs, Efrem, Evghenie, Capiton, Eterie, Agatodor și Elpidie

8 D Cuv. Teofilact Mărt., Ep. Nicomidiei; Sf. Ier. Pavel Mărt.; Sf. Mc. Dometie

Duminica a I-a din Post (a Ortodoxiei); Ap. Evrei XI, 24-26; 32-40; Ev. Ioan I, 43-51; glas 1, voscr. 9

9 L †) Sf. 40 de Mc. din Sevastia; Sf. Mc. Urpasian

10 M Sf. Mc. Codrat, Ciprian și Dionisie

11 M Sf. Sofronie, Patr. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofin și Talu

12 J Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Grigorie Dialogul, Ep. Romei; Sf. Simeon Noul Teolog

13 V Aducerea moaștelor Sf. Nichifor, Patr. Constantinopolului

14 S Cuv. Benedict din Nursia; Sf. Mc. Alexandru din Pidna

15 D Sf. Mc. Agapie, Plisie și Tirmolau

Duminica a II-a din Post (a Sf. Grigorie Palama; Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Evrei I, 10-14; II, 1-3; VII, 26-28; VIII, 1-2; Ev. Marcu II, 1-12; Ioan X, 9-16; glas 2, voscr. 10

16 L Sf. Mc. Sabin Egipteanul, Papa și Roman, Cuv. Anin

17 M Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu; Sf. Mc. Marin

18 M Sf. Chiril, Arhiep. Ierusalimului; Sf. Mc. Trofim și Evcarpion

19 J Sf. Mc. Hrisant, Daria și Ilaria

20 V Cuv. Mc. uciși în M-reă Sf. Sava cel Sfințit; Sf. Ier. Nichita Mărturisitorul

21 S Sf. Ier. Iacob Mărt.; Sf. Ier. Toma; Cuv. Serapion

22 D Sf. Cuv. Mc. Vasile, pr. din Ancira; Sf. Drosida, fiica împăratului Traian

Duminica a III-a din Post (a Sf. Cruci); Ap. Evrei IV, 14-16; V, 1-6; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 3, voscr. 11

23 L Sf. Cuv. Mc. Nicon și cei 199 ucenici ai lui

24 M Înaintepăznuirea Bunei Vestiri; Cuv. Zaharia; Sf. Ier. Artemon

25 M (†) Buna Vestire (Blagoveștenia) (Dezlegare la pește)

26 J Soborul Arhanghelului Gavriil; Sf. Mc. Montanus pr. și soția sa, Maxima (Odovania praznicului Bunei Vestiri)

27 V Sf. Mc. Matroana din Tesalonic; Sf. Prooroc Anania; Sf. Mc. Filet, Lidia și fiii lor

28 S Cuv. Ilarion cel Nou; Cuv. Ștefan, făcătorul de minuni

29 D Cuv. Mc. Marcu, Ep. Aretuselor; Sf. Mc. Chiril diaconul

Duminica a IV-a din Post (a Sf. Ioan Scărarul; Vindecarea fiului lunatic); Ap. Evrei VI, 13-20; Efeseni V, 8-19; Ev. Marcu IX, 17-32; Matei IV, 25; V, 1-12; glas 4, voscr. 1

30 L Cuv. Ioan Scărarul; Sf. Prooroc Ioad; Sf. Evula

31 M Sf. Mc. Ipatie, Ep. Gangrei; Sf. Acachie Mărt., Ep. Melitinei; Sf. Mc. Veniamin diac.

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Astăzi sau mâine?	1
Alungați-l pe „Noroc” din viața voastră!	4
Purtător de aripi	6
Strofe pentru suflet	7
Pilde și povestiri creștin-ortodoxe	8
Cum deosebim falsa smerenie de cea adevărată?	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Cuvânt la praznicul Bunei Vestiri	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliuciniov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424